

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਐਸ.ਐਸ.ਦੁਲਤ, ਏ.ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਜੇ., ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਮੈਸਰਜ਼ ਗਿਆਨ ਚੰਦ-ਸ਼ਾਮ ਚੰਦ---ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਤਨ ਲਾਲ-ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ---ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 66 ਆਫ 1962।

ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ (IV ਦਾ 1882) --- ਐਸ. 111(ਡੀ) ---ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ---ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ---ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵਿਲੀਨ/ਰਲੇਵਾਂ --- ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕੁਇਟੀ, ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਲੇਵੇਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਾਇਮ/ਜਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵੱਡੀ ਸੰਪੱਤੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ, ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਵੇ?

13 ਫਰਵਰੀ 1962 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੇ 1962 ਦੇ ਐਲ.ਐਮ. ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਐਮ.ਐਲ.ਸੇਠੀ, ਵਕੀਲ--- ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਐਸ.ਐਸ.ਮਹਾਜਨ, ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਅਤੇ ਐਸ.ਡੀ. ਬਾਹਰੀ, ਵਕੀਲ---
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.--- ਇਹ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਐਲ.ਐਮ. 1961 ਦੀ ਨੰ. 142 ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ।

ਤੱਥ ਸਧਾਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਸਰਜ਼ ਘੁੰਗਰ ਮੱਲ ਭੁਟੇਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਤੋਂ 27 ਸਤੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ 30,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਉਧਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਕਮ 55,000 ਰੁਪਏ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1945 ਨੂੰ। ਇਸ ਅਡਵਾਂਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਰਾਮ, ਮੈਸਰਜ਼ ਘੁੰਗਰ ਮੱਲ ਭੁਟੇਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਦੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਕਤ ਫਰਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਮਨੀ- ਡਿਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ 19 ਮਈ, 1951 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਸ਼ਾਮ ਚੰਦ, ਮੈਸਰਜ਼ ਘੁੰਗਰ ਮੱਲ ਭੁਟੇਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ। ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਲਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਤਰਲਤਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 14 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੀ ਮੌਰਗੋਜ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ

ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ 17 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ 5 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 13 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਤਨ ਚੰਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 22 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਸ਼ਾਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰਲੇਵੇਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਨਿਲਾਮੀ- ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਇਸ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਲੇਵੇਂ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵੈਚਲਿਤ ਵਿਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਡੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਦਾ/ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ *ਦੁਲਹੀਨ ਲਫ਼ਨਬਤੀ ਕੁਮਾਰੀ ਬਨਾਮ ਬੋਧਨਾਥ ਤਿਵਾਰੀ (1)* ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਸਫ਼ਾ 553 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

"ਪਰ, ਜੇਕਰ ਵਿਲੀਨਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਓਹ ਹੈ। ਅਭੇਦ/ਰਲੇਵਾਂ(ਮਰਜਰ) ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਸਿਰਫ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਸਾਧਾਰਨੀਕਰਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਘਟੀਆ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਮ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ-ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਆਪਸੀ ਤਾਲਮੇਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸੰਯੁਕਤਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਉਸ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣਾ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਸੈਟਲ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਹਾਲੀਆ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਰਥਾਤ, *ਕੈਪੀਟਲ ਐਂਡ ਕਾਉਂਟੀਜ਼ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਰੋਡਜ਼ (2)*, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫਾਰਵੇਲ ਜੇ. ਦਾ ਨਿਰਣਾ, *ਇੰਗਲ ਬਨਾਮ ਜੇਨਕਿੰਸ (3)* ਵਿੱਚ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਲੀਨਤਾ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੂਰਜ ਚੰਦਰ ਮੰਡਲ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰੀਲਾਲ ਮੰਡਲ (4) ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ/ਮੰਨਦਿਆਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹ *ਸੂਰਜ ਚੰਦਰ ਦੇ ਕੇਸ* ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦਾ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰੀ, ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚਿਟਾਲੇ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, ਜਿਲਦ 1 ਦੇ ਪੰਨਾ 173, ਨੋਟ 4 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਪਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਜਿੱਥੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਣ

ਵਜੋਂ, ਧਾਰਾ 41 ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ 82 ਅਤੇ ਹੋਰ. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੂਰਜ ਚੰਦਰ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਨਾ 696 ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 111(ਡੀ), ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਲੇਵੇਂ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮਿਸਟਰ ਘੋਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪਰੀਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਰੱਖਣਾ ਮੁਦਾਲੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪੱਟੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੌਰਗੇਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੱਟੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਮੌਰਗੇਜ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਦੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਤਰ-ਵਿਚੋਲੇ ਸੰਪੱਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਲੀਨਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੱਟੇਦਾਰ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਪਦੰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਘੋਸ਼ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਸਟਰ ਤੁਲੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ ਹੱਕ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਕੋਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ। ਵੀ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦਾ ਹੱਕ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਸਾਮ ਚੰਦ ਦਾ ਹੱਕ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਘੁੰਗਰ ਮੱਲ ਭੂਟੇਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਤੋਂ ਵਿਕਰੀ ਅਧੀਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਆਜ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਸਰਸ ਘੁੰਗਰ ਮੱਲ ਭੂਟੇਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਆਜ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਦੂਜਾ ਵੀ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਲੇਵੇਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਸਾਮ ਚੰਦ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਕੁਇਟੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਖਰਚੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ)

ਜੇ.ਐਸ.ਬੇਦੀ, ਜੇ., ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਚੇਪਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ----ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਦੇਸ ਰਾਜ,--- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1960 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 156 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1923 ਦਾ VIII)--- ਐੱਸ ਐੱਸ. 4 ਅਤੇ 5--- ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜਿਜ਼ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XI)--- ਐੱਸ ਐੱਸ. 3 ਅਤੇ 25--- ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 35 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ - ਅਜਿਹੇ ਕਾਮਿਆਂ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਰੁਪਏ. 60 ਫਿਕਸ ਕਰਨਾ

(1) 66 ਆਈ.ਸੀ 551.

(2) (1903) ਆਈ.ਚ. 631.

(3) (1900) ਆਈ.ਚ. 368

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਕੈਲ. 692.

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।